

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. november 23.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MESSZÜNNEN IS MEGJELENT AZ ÚR

Lekció: Ézsaiás 54,1-10

Alapige: Jeremiás 31,1-3

Abban az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetségének Istene leszek, és ők az én népemmé lesznek. Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, az Isten ő előtte mennén, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt. Messzűnne is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, azért a csodálatos szoros lelki kapcsolatt, amelyet a Bibliában kijelentettél önmagad és a tied, miközöttünk. Köszönjük, hogy te úgy szereted a tiédet mint a férj a feleségét. Magasztalunk téged, Urunk, ezért a titokért, és imádunk, hogy az Úr Jézusban mutattad meg mennyire örökkévaló ez a te szereteted. Áldunk téged, hogy ha mi hűtelenkedtünk is, a te kegyelmed, hűséged megmaradt. Urunk, megvalljuk most is az istentisztelet elején: nem lennénk méltók eléd jönni, megbántottunk téged és egymást. Bocsásd meg, kérünk, amikor méltatlanul viselkedtünk a szeretetkapcsolathoz, de tudod, Atyánk, hogy nem akarunk így élni, így maradni. Most is szabadíts fel bennünket Jézus Krisztus által minden lelki tehertől. És kérünk arra, Urunk, hogy a te közelségedet Szentleked és igéd által igazold, mutasd meg számunkra. Áldunk, hogy most is imádkozhatunk téged a gyülekezet közösségében, és köszönjük, hogy te készülsz szólni hozzánk személyesen. Hadd lehessen minden ma itt téged magasztaló, dicsőítő, számunkra pedig áldássá, Urunk. Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Nagyon hálás voltam azért Istennek, hogy a Rosetta űrszonda Phylae le szállóegysége éppen szabadnapomon szállt le az üstökösre, így otthon végigkísérhettem egy angol TV műsorban. Engem nagyon érdekel a csillagászat és különösen érdekelt ez az esemény. Nemcsak azért, mert Isten kegyelméből magyar tudósok is részt vettek, hanem azért is, mert kíváncsi voltam, vajon Isten hogyan is gondoskodik majd ott a távoli űrben arról az apró kis űreszközzel, hogyha a méreteket alapul vesszük. Mert én végig arra gondoltam, miközben figyeltem az eseményt, a beszámolókat, hogy tényleg siker lesz vagy nem lesz siker, és olyan jó volt látni a tudósok örömét, kisgyermekékként egymásba borultak, mert nagyon nagy esemény történt, és ők mindent megtettek azért, hogy sikerüljön. De aki keresztyén ember, az tudja a tudósok közül is, hogy mégis csak olyan messzeségben sok mindent tehetünk mi a tudásunkkal, de valahogy Istennek a gondoskodása ott kellett, hogy legyen. Annak az Istennek, aki az üstökösöket is teremtette és fenntartja, és olyan kedves volt, hogy tetszett Istennek ezt az örömet adni az emberiségnek, nekem személy szerint is.

Ezután olvastuk a napi csendességben Jeremiás könyve 31. részét. Halljuk, hogy itt is valami távoli messzeségben történik az Úrral kapcsolatban, csak az a szomorú, hogy a távoli messzeségben az ő népe van, illetve Isten népe, az akkori hívő emberek is érezhették távolinak, olyan messze levőnek az Urat. Mégis ez az egész kijelentés az egész rész üzenete fényében – de itt hallottuk már ebben a három egyszerű versben is – azt hirdeti, hogy ez a távolinak tűnő Isten mégis csak közel van. Meg kell azonban vizsgálni, hogy ki is ő tulajdonképpen és milyennek mutatja magát, amikor csakugyan messzinek tűnik. Itt majd újszövetségi hívő népnek szólóan is keresnünk kell erre a választ. Azt is megvizsgáljuk, hogy az a bizonyos örök szeretetéből fakadó irgalmassága milyen gyakorlati megoldásokat készített az ószövetségi népnek is, és vajon számunkra is miért akarja mindezt kiemelni: „Messzenünnen is megjelent nekem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat.”

A jeremiási prófécia kijelentése mindenképpen az Úr ószövetségi népe szabadulásáról, hazatéréséről, de ezen belül a messiási kor boldogságáról is beszél. Ez azért fontos, mert beszél az akkori megoldásokról, de beszél az Úr Jézus eljövetele és az eljövételével beköszöntő Isten országa dicsőségéről, örömről. Isten szövetségi hűségét – hallottuk –, szeretetét emeli ki, örökkévaló szeretetét, ugyanakkor az is látszik, hogy valami fájó is van, hiszen messze van az Úr az ő népétől. Csakhogy a fájó igazságokat annak az örömteli kijelentésnek a fényében kell látnunk mindvégig majd, hogy az ő örök szeretete, irgalma. Mégha messze is tűnik és messze is van.

Nagyon messzire került az Úr népe Istentől. Ha olvassuk a Jeremiás könyvének kalauz szerinti kijelölt szakaszait, látjuk, hogy Júda népe is igen messze volt, ezért köszöntött be a babiloni fogság. De remélem kihallottuk, hogy itt azt mondja a kijelentésben legelőször, hogy Izrael minden nemzettségének Istene leszek. Tehát beszél az északi országrész 10 törzséről is, akik szintén na-

gyon messzire kerültek istentelen királyaik és szívük miatt. Ők pedig abba az asszír fogságba kerültek 722-ben Jézus születése előtt, amelyről a szakirodalom úgy beszél, hogy akkor elveszett az izraeli 10 törzs. Azért a Biblia mégis azt mondja, hogy nem vesztek el teljesen, de nagyon messzire kerültek.

Azért kerültek messzire, mert az Úr ítélte őket. A tőle messze került népet az Úr ítéli, ezért messze küldi, űzi őket, és ez mindenképpen fájó igazság. Az ószövetségi időben ráadásul – emlékszünk –, ha nem lehettek Jeruzsálemben a templomban fizikailag, akkor nem tudták imádni az Urat, nem tudtak áldozni Istennek. Számukra tehát a szó fizikai és lelki értelmében egyaránt távolinak tűnt, távol került az Úr. És hallottuk az ézsaiási próféciában – Ézsaiás jóval korábban élt Jeremiásnál – és kihallottuk remélem ezt, hogy „egy rövid szempillantásig elhagytalak, [...] búsulásom felbuzdultában elrejtettem orcámat egy pillantásig előled”. Tehát látszik, hogy itt Isten is valamit tesz azért, hogy éreztesse a népével, hogy én messze vagyok tőletek. Hadd mondjam ki rögtön az üzenet miatt, hogy itt Istennek az ítélete, de nem a pusztító, hanem a fenyítő ítélete van előttünk újra. És a fenyítő ítéletnek az a célja, hogy a nép, aki elhagyta az Urat, érezze át, jöjjön rá arra, hogy milyen nélküle és hova kerülhet az ő ószövetségi népe is, ha nem az Urat követi.

Azt is el kell mondani, hogy innen a pasaréti szószékről is igehirdetéseken általában azt szoktuk hangsúlyozni, hogy közel van az Úr. Újszövetségi időszakban eljött az Úr Jézus, elvégezte a megváltó művet, az ő Lelke és igéje által itt van most is velünk, hát közel van az Úr hozzánk. De a mostani üzenet mégis kiemeli: van, amikor az újszövetségi hívő nép számára is messze kerül az Úr. És ez ugyanúgy történik, mint az ószövetségi időben.

Valószínű nem vagyok egyedül, aki ezt átéltem, mert Isten újszövetségi népe is kerülhet olyan állapotba, mint a tékozló fiú. Nemrég olvastuk a Lukács evangéliumában. Valamiért nem az Úr a fontos már, már nem ő vezet, hanem háttal fordulunk. Itt a 32. részben olvashattuk: és háttal fordultak felém és nem arccal. Katonaszágban előre kell menni a hadvezért követve. Szégyen, hogyha a kiskatona hátrafordul és ő másfele megy, nem arra, amerre a vezér vezetné. De a tékozló fiú vagy lány esete így valósul meg. Hogy nem jófele megyek, távolodom az Úrtól. És ez természetesen kezdetben semmi gondot nem okoz. Nagyon fontos kiemelni, hogy itt nem az istentelenek, a gonosztevők vannak, akiknek Isten semmit nem jelentett előtte meg utána sem, hanem az ő népe tagjai, az ő népe közössége, akikhez szól ez a prófécia. Az Isten nélkül élő ember nem tudja jobban elhagyni az Istent, hiszen nélküle él. Az Úr népe, sajnos, igen.

De csak egy darabig jó, mert egy idő után valami hiányzik, problémát kezdünk érezni, gyötrő lelkiismeretfurdalás lehet, nincs nyugalom, nincs béke. És ahogy hallottuk, Isten irgalma kijelentése azt jelzi, hogy a bajban szükség van irgalomra, tehát most már nem is olyan jó az az élethelyzet, amiben vagyok az Úrtól távol, talán a hívő ember már kezd is kiáltani Istenhez segítségért, érzi az ő Úrtól való távolságát és az Úr tőle való távolságát is, és itt – én tapasztaltam személyesen is – a legfájóbb az, amikor kiáltok már segítségért, de mint-ha hallgatna Isten. És sírva kiáltok és még mindig hallgat. Ez mindenképpen

MESSZÜNNEN IS MEGJELENT AZ ÚR

egy egyszerű példa arra – noha fájó –, hogy az Úr az ő újszövetségi népét is van, amikor így fenyíti, hogy a tékozló fiú és tékozló lány döbbenjen rá arra, milyen az Úr nélkül.

Viszont olyan jó, hogy ezt csak azért kellett elmondani az üzenet magyarázata miatt, hogy annál jobban kihalljuk, hogy egy ilyen néphez szólva mondja Isten igéje kijelentésben, hogy „messzűnnen is megjelent nekem”. A próféta a nép szavait közvetíti, ezért kellett azzal kezdeni, hogy a szabadulásról és a hazatérésről szól ez a kijelentés. Hogy a tékozló fiú és a tékozló lány egyszer csak közeleink érzi mégis csak az Urat. Itt újra emeljük ki a folytatás miatt, hogy izraeli 10 törzsek, északi országrész törzseiről szól itt ebben a három versben. Aztán majd a folytatásban a júdai törzsekről is a következő versekben, aztán megint ismét Izrael egészéről. Maradtak meg tehát az északi országrészből is, életben maradtak akkori hívó emberek.

Ez azért fontos, mert ahogy hallottuk az első két versben, a nép, Izrael népe egyiptomi szabadulásának meg az azt követő pusztai vándorlásban tapasztalt oltalomnak, védelemnek, isteni megtartatásnak a példáját hozza, igazolva, hogy az Úr most is ugyanazt teszi. Emlékszünk, hogy az egyiptomi szabadulás mennyi csodáját jelentette Istennek, és olyan kedves, hogy a pusztai vándorlásnál meg ezt mondja, hogy: Isten megy előtte, hogy megnyugtassa az Izraelt. Már a pusztában is nyugalom lehetett. Aztán micsoda békesség jött, amikor bemehettek az ígéret földjére. Közben tapasztalták, tapasztalta az akkori Isten népe is a maga kételkedését, lázongásokat éltek át, de az Úr akkor is ott volt, segítette őket, és ezt hozza példának az újabb szabadítás, megtartatás miatt.

A Tékozló fiú történetében az a kifejezés ragadott meg engem, hogy az apa távolról meglátta őt, azért tud eléfutni. Távolról meglátta. Figyelnie kellett ehhez. Én az üzenet, az ószövetségi üzenet kifejtése miatt hadd mondjam így a példázathoz kapcsolódóan, hogy a tékozló fiú megfordul a disznók vályújától, és mielőtt tenne egy lépést előre, már ott van az apa. Ennyire közelvalónak tapasztalja az ószövetségi nép az Úr jelenlétét, szeretetét. Vagy ha a Mózes 5. könyve 32. része 11. versében említett sasmadár képét vesszük alapul: ott van arról szó, hogy a sasmadár a tollain hordozza a fiókáját, akkor is, amikor a fióka lezuhan, zuhan lefelé, a szülőmadár alázuhan, fölemeli, nem engedi, hogy elpusztuljon, fölemeli és a hátán hordozza. Micsoda békesség, nyugalom lehet a sasfiókának egy ilyen zuhanás utáni megnyugodott állapotban. Ez a kép arra, hogy Isten így nyugtatta meg az ő népét, Izraelt. Ment előtte, hogy megnyugtassa őt, az Izraelt. Mindenképpen közel van az Úr, mert az övéi azok, akik messze kerültek tőle, és az övéi azok, akiket az Úr távol űzött magától, de a messzeségben is szabadítását akarja biztosítani.

S itt van a folytatásban, hogy mennyire az övéi. „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat.” Övéi elhagyták, Isten pedig a hűségét akarja kiemelni. Örök szeretetét. Itt nyugodtan jusson eszünkbe a kiválasztás, az isteni kiválasztó szeretet hatalmas bibliai tanítása, hogy micsoda mélysége van az Isten örökkévaló szeretetének. De azt is lássuk, hogy itt az ő bűnös, sőt, elveszett népéről beszélve mondja

ezt. Tehát itt nem valami olcsó szeretetről van szó, hanem örökkévaló szeretetről. Nem arról van szó, ami manapság kedves egyébként, néhány teológus le is írja, hogy mivel szeret az Isten mindig mindenkit, ezért a végén úgyis mindenkinek jó lesz, teljesen mindegy, hogy hogy élünk. Nem ez az örökkévaló szeretet. Hanem az, amit az Isten kijelentett az ígében – olvassuk és értsük meg, amennyire meg lehet az ő Lelke által –, meg amit igazolt is, amikor az Úr Jézust küldte a keresztre. Emlékszünk, hogy az Úr Jézusnak nem az volt, hogy messzünnen is megjelent az Úr és az ő irgalmát kiterjesztette rám, hanem ott a kereszten Jézus elhagyatott lett és nagyon távol volt az Istentől. Illetve távol lett az Isten tőle.

Emlékszünk arra, testvérek, hogy Jézus melyik zsoltárból is idézte azt a fájó mondatot, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Ha a 22. Zsoltárra gondoltunk, akkor jól emlékszünk. Én most felolvasok abból két verset, hogy halljuk, hogy Dávid zsoltárából az Úr Jézus mit is élt át. Szeretném rögtön aláhúzni: amit most olvasok, a zsoltáríró átélte, de a zsoltár folytatásában majd látszik a feloldás, az Isten jelenlétének a megoldása, szabadítása. Jézus azonban a szó legteljesebb értelmében átélte: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel és nincs nyugalomam.” Jézus is kiáltott. Én Istenem, miért hagytál el engemet? És neki nem volt feloldás. Tehát tőle távol maradt a segítség, az irgalom. Na, ez az örökkévaló szeretet Jézus oldaláról tekintve. Ahogy az Efézusi levél is mondja, számunkra az isteni kiválasztó szeretet, nekünk, bűnösök iránt megmutatott szeretet, az Úr Jézus Krisztusban és az Úr Jézus Krisztusért lehet egyedül.

Az Úr szeretete tehát nem olcsó, nagyon sokba került az Istennek, a Megváltónak, de ezért lehet örökkévaló. Hiszen ha Isten kedvezett volna az egyszülött Fiúnak, ha a mennyei Atya úgy döntött volna, hogy akkor mégse a Fiúnak kelljen kiinnia a haragpoharat, akkor az ő népének kellett volna, és akkor nincs feloldás és nincs szabadulás. Látjuk-e, testvérek, Isten kijelentésében tehát még az ő fenyítő ítélete ellenére is ezt: „mert örökkévaló szeretettel szerettelek, azért terjesztetem rád irgalmasságomat”?

Még erről a szóról, hogy irgalmasság, amit Isten kiterjeszt. Ha az újfordítású Bibliában vagy az új Károli-fordítású Bibliában olvastuk ezeket a sorokat, valahogy így olvashattuk: „vontalak magamhoz hűséggel, vonzottalak kegyelemmel”. Vonzani, vonni, magához vonni. Szeretném jelezni, hogy a régi Károli-fordításunk adja vissza a legteljesebben a kijelentést. A vonzottalak magamhoz kegyelemmel, hűséggel, hogy akkor ott a bajban most éppen teszek valamit. De az ősi szöveg jelentése arra utal, hogy már akkor is, amikor elküldtelek benneteket a fogságba, irgalmas voltam irántatok. Örökkévaló szeretettel – tehát már régen tudtam, hogy mit érzek irántatok és mit akarok érezni irántatok és mit cselekszem. Isten tehát nemcsak akkor irgalmas, amikor hazahozza az ő népét, hanem mindenkor. Akkor is, amikor küldi őket, fenyítő ítéletével, ahogy megtartja őket a fogságban, életben tartja, ahogy hozza haza őket, és ahogy megtartja őket egészen a messiás érkezéséig és utána is. Ezért olyan

kedves nekem és szép ez a kifejezés a Károliban: „azért terjesztettem ki rád az én irgalmasságomat”. Valamit vissza akar adni az ősi szöveg jelentésének a mélységéből. Persze magához is von, de nem csak ezt teszi az Úr.

Eszembe jutott az Úr Jézus mellett függő egyik lator. Bár jobb, hogyha így mondom most, hogy rablógyilkos – többszörösen –, akit a régi magyar törvények szerint halálra ítélték volna. A mostani törvények szerint, halljuk, hogy 40 év után majd kötelezően ki kell vizsgálni, de életfogytiglanra, mert ez a szabály ma Magyarországon. Tehát akiket mi is úgy tekintünk, hogy nem is méltó arra, hogy éljen, ha meg életben maradhat, akkor meg legalább ne kerüljön soha többé a közelünkbe, mert nem hiszem, hogy megváltozna, nem hiszem, hogy bármi változás lehetne az életében, és engem is veszélyeztethet bármikor vagy a gyerekeimet. Tehát egy ilyen rablógyilkosra gondoljunk ott a kereszten függve, és ne felejtjük el, hogy ez a rablógyilkos is gyalázta Jézust és az Istent. Ő is ugyanúgy szidalmazta a társával együtt kezdetben ott a kereszten függve az Úr Jézust. Tehát nem volt az életében semmi változás.

De Isten őiránta is örökkévaló szeretettel kiterjesztette a kegyelmességét. Például abban, hogy nem máskor és másfajta kivégzési móddal végezték ki a jogos büntetés miatt, hanem éppen akkor és éppen úgy, hogy ott lehetett Jézus mellett a kereszten függve. Megtartotta Isten az életét egészen addig, mert így hallhatta a Megváltót, ott szenvedett a Megváltóval együtt a kereszten, és fölismerte az Úr Jézusban Izrael Messiását. És olyan szép azt olvasni, hogy minden megváltozott, és az Isten örökkévaló szeretete az élete utolsó pillanataiban mentette meg a kárhozattól, a haláltól. Nem a testi haláltól, hanem a lelkitől, de a testi halál se volt probléma, hiszen Jézus azt mondta neki: még ma velem leszel a paradicsomban. Magához vonta őt az Isten szeretete, de a szó jelentése miatt hadd húzzam alá újra: de az Isten irgalma korábban is már körbevette őt. Nem látszott az életén, hiszen gonosztevő volt, de az ő megtérése is az Úrhoz igazolja Isten örökkévaló szeretetét.

Vagy gondoljunk Péterre. Ő kevésbé volt gonosztevő, ő csak megtagadta Jézust. És hogyan mutatta meg az Úr Jézus az ő kegyelmét, irgalmát Péter iránt kezdettől fogva? Egyrészt kijelentette neki előre, hogy mit fog tenni. Arra is emlékezhetünk – majd olvassuk Lukácsnál nemsokára –, azt is elmondja, hogy a Sátán kikért titeket, de én imádkoztam érted, hogyha majd megtérsz, akkor te erősítsd a tanítványtársaidat. De nekem most ami az igazán fontos, amikor úgy magához is vonja, abban a pillanatban, amikor éppen tagad harmadszor, megáll Jézus ott az udvaron, hátrafordítja a fejét, mert rá akar nézni Péterre. És mit látott Péter abban a tekintetben? Hadd mondjam így az üzenet miatt: fenyítő ítéletet – hiszen Péter rádöbbsent, hogy mit tettem –, fenyítő ítéletet, viszont örök irgalmat. Hiszen Péter, amikor sír, átérezheti, hogy Jézus milyen irgalmas és milyen szeretettel volt és van irántam.

Az Észaiás könyvében hallottuk az összehasonlításban az Úr kijelentésében, hogy „egy rövid szempillantásig”, egy rövid szempillantás – bár a szempillantás önmagában rövid –, de kiemeli, egy rövid szempillantás. Isten jelezni akarja, hogy én csak teszek egy állítást arra nézve, hogy elhagytalak, de örök

irgalmassággal, búsulásom felbuzdultában valamit tapasztalsz velem kapcsolatban, de az csak azért van, hogy megmutathassam, hogy mekkora nagy irgalommal és örök irgalommal könyörülök. Remélem, érezzük, hogy az Úr is még a fogalmazással is jelezni akarja, hogy milyen atyai szeretet van. S a Zsidókhöz írt levélben olvassuk, hogy ahogy a földi szülők is gyakorolják a fenyítő szeretetet a gyermekek iránt, a gyermekek megértik, hogy ez hasznos. Utólag persze. De hasznos. Mennyivel inkább a mennyei Atya. Rövid szempillantás, hogy érezze az ő népe, hogy milyen az Úr nélkül. És hadd mondjam újra, lehet, hogy még imádkozunk is, hogy könyörülj rajtam, Uram, most már látom, hogy mit tettem, bocsáss meg, és soha többet... De az Úr irgalma már előtte is, alatta is meg utána is megmutatkozik.

Az jutott eszembe, amikor valahova siettem autóval itt Budapesten, ilyenkor elvárom én is, hogy zöldhullámot kapjak, mert sietni kell, és persze, hogy egy helyzetben éppen úgy álltam meg, hogy a járdaszegély kiszúrta a gumit. És mikor ez történt, akkor döbbsentem rá, hogy milyen lelkülettel mentem az autóval, mit vártam el Istentől, hogy ő mit csináljon, szóval, hogy az egész élethelyzetem, lelki helyzetem ebben a nagyon gyors akcióban hihetetlen istentelen volt, tele van bűnnel és bocsáss meg, Uram. És ilyen értelemben fenyítő szeretetnek tartom azt, hogy megtörtént a baj. Viszont az Isten szeretetét abban is hadd ragyogtassam fel, hogy de akkor ott olyan gyorsan sikerült lecserélni a kereket. Tehát nem veszítettem sok időt. Ez egy egyszerű élethelyzet.

A végén azt is hadd említsem meg, hogy irgalomra szorulni nemcsak akkor szoktunk, amikor fenyít az Úr. Ez az ige erről szól. De mikor ezt az ígét bármikor olvassuk vagy eszünkbe jut, hogy „örökkévaló szeretettel szerettelek, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat”, akkor ez az ige azt is elmondja, hogy bármilyen helyzetben, amikor bajban vagyok, megoldásra várok, várom az Úr szabadítását, ezért imádkozom, most nem fenyít Isten, hanem egyszerűen a földi élet helyzete hozza ezt, akkor igaz, hogy az Úr irgalmas, és ő tudja, hogy mit akar és hogyan segítsen.

Hiszen ha ő a távoli űreszköztől is tudott úgy gondoskodni, ahogy, mennyivel inkább rólunk. Isten nagy ajándéka, hogy ő a messzeségben is szabadító, megtartó Isten, de most visszatérve az üzenethez a jelentés miatt: ha viszont messze küld az Úr, hogy éreztesse az ő fenyítő szeretetét, akkor is az ő örök szeretete és irgalma fog felragyogni. De közben már munkálkodik bennünk, helyreállít, és így adja a megoldásokat, a szabadítást. Lehet, hogy először nem a fizikai dolgok tekintetében, de hogy lelkileg biztos, az nem kérdés. Közel van tehát az Úr szabadítása, megoldása, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, imádunk téged, hogy te valóban ilyen Isten vagy irántunk is. Magasztalunk téged az Úr Jézusért, az ő személyéért, elvégzett munkájáért. És olyan csodálatos, Urunk, hogy Szentlelked és ígéd által itt van velünk az Úr valóban. Végig ezt tapasztalhattuk az istentisztelet közösségében is, és Urunk,

MESSZÜNNEN IS MEGJELENT AZ ÚR

hisszük, ha majd elmegyünk innen, haza, vissza a munkába, ott is. Tudod, Urunk, hogy nem akarunk nélküled élni. Bocsásd meg, ha bármelyikünknek éppen most kell tékozló fiúként vagy lányként megfordulni végre és tapasztalni a te közelséged, szereteted. Bocsásd meg, Urunk, ha megtagadtunk mi is talán téged. Köszönjük a te szabadításodat.

Kérünk arra, hogy bárki, aki most irgalomra szoruló, a bajok, a nehézségek, a sokféle élethelyzetben tapasztalt kilátástalanságok miatt is talán, igazold számára is a te igéd üzenetét. Köszönjük, hogy te közel vagy a betegágyhoz is, magasztalunk, hogy te irányítod a műtőasztalon is az orvosokat, és köszönjük, hogy te vigasztalsz bennünket, ha kell, még a gyászbán is. Kérünk arra, Urunk, segíts nekünk ilyenek képviselnünk, láttatnunk téged azok között is, akik nem ismernek. Hálásak vagyunk, hogy ma is lehet hozzád térni.

Kegyelmedbe ajánljuk, Urunk, népünket, különösen Kárpátalján. Adj, Urunk, békességet Ukrajnában, kérünk. Népünk vezetőit is a te irgalmad vegye körül, hadd tudjanak bölcsen és alázattal vezetni minket. Te adj békességet a földön, Urunk, először a szívekben. És köszönjük, hogy most a csendben elmondott imádságainkat is teled hozhatjuk, Atyánk, Jézus érdeméért.

Ámen.